

Mk 4, 1–26-34: „Ježíš řekl zástupu: »Boží království je podobné člověku, který zaseje do země semeno; ať spí, nebo je vzhůru, ve dne i v noci, semeno klíčí a roste, on ani neví jak. Země sama od sebe přináší plody: napřed stéblo, potom klas, pak zralé zrno v klasu. Když pak se ukáže zralý plod, hned (člověk) vezme srp, protože nastaly žně.« Řekl také: »K čemu přirovnáme Boží království nebo jakým podobenstvím ho znázorníme? Je jako hořčičné zrnko: Když se zasévá do země, je menší než všechna semena na zemi, ale když je zaseto, vzejde a přerůstá všechny jiné zahradní rostliny; vyžene tak velké větve, že ptáci mohou hnízdit v jeho stínu.« Mnoha takovými podobenstvími jim hlásal (Boží) slovo, jak to mohli pochopit.“

Učedníci už toho s Ježíšem zažili hodně. Pořád jistě mají na paměti počátek, třeba jádro Ježíšova kázání „Přiblížilo se Boží království“. Tehdy si ta slova vykládali sami podle toho, co znali ze starozákonních knih: že Boží království má být viditelným zjevením Boží moci nejen celému Izraeli, ale i Římanům, kteří je okupovali, a celému světu, a že se to má uskutečnit skrze krále Mesiáše.

A zdálo se, že se něco z toho začíná s Ježíšem skutečně naplňovat, když se projevoval s takovou Boží mocí v kázání, stovkách zázraků uzdravení a vyhánění zlého ducha. Jistě učedníky napadalo, jestli není tím Mesiášem, Kristem. Ale zároveň přicházely také stále větší pochybnosti: jejich židovští učitelé jej začali obviňovat z rouhání, posedlosti a sektářství. Stále více se na Ježíše snášela jakási noc, nepochopení, hrozba jeho odsouzení k smrti. Ježíš toto obvinění dobře vyvracel, ale jak by mohl být Mesiášem Izraele, mohli uvažovat apoštolové, když ho hlavní muži Izraele nepřijmou? Jak může být Mesiášem, když neudělal zatím nic k politické změně?

Jejich představy jsou stále příliš lidské. Proto se jim Ježíš snaží vysvětlit, v čem spočívá tajemství Božího království. Pojdme dnes s Ježíšem a velkým zástupem lidí k moři, ať to i my trochu více pochopíme a necháme si to vysvětlit. Ježíš vstupuje do loďky, aby ho bylo lépe slyšet a začíná mluvit:

Nejprve vykládá *podobenství o rozsévači*. Ježíš nám na něm ukazuje, co je tím nejdůležitějším, o co se máme starat: stát se dobrou půdou, tedy tím, kdo slyší a přijímá semeno Božího slova, a tak vytváří podmínky, aby v něm mohlo přinést užitek, třeba stonásobný! Po tom apoštolové jistě toužili, a my snad také!

Ale jak, když je to tak těžké, chápat a žít podle Božího slova, a výsledky jsou tak málo vidět, stejně jako Ježíš zatím nevypadá, že by svět změnil..?

Právě to nám dnes Ježíš chce vysvětlit. Poslouchejme:

„Boží království je podobné člověku, který zaseje do země semeno“

No, to se právě málo úspěšně snažíme. Ale Ježíš pokračuje: „ať člověk spí, nebo je vzhůru, ve dne i v noci, semeno klíčí a roste, on ani neví jak. Země sama od sebe přináší plody: napřed stéblo, potom klas, pak zralé zrno v klasu... Boží království... je jako hořčičné zrnko: Když se zasévá do země, je menší než všechna semena na zemi, ale když je zaseto, vzejde a přerůstá všechny jiné zahradní rostliny; vyžene tak velké větve, že ptáci mohou hnízdit v jeho stínu.“

Tak to je pro nás velikou nadějí! Plody života podle Božího slova nestojí jen na našich silách. Proměna světa v Boží království se stává Boží mocí! On to může způsobit, že přineseme užitek!

A to i tehdy, když ten růst nevidíme nebo se zdá nemožný, i v noci Bůh dává růst: „ve dne i v noci... *semeno klíčí a roste*“. I když jsme jako ve tmě, i přes různé překážky, může Boží slovo jeho mocí prostupovat všechno, co jsme a co žijeme, a vydá ovoce.

A to proto, že Ježíš je tím prvním hořčičným semenem, které roste, ač to není vidět, i když se nad ním snáší noc, když mu židé tak odporují a hledají záminku, aby ho zabili. Učedníci si museli vzpomenout na to mesiášské proroctví Ezechiela, které jsme slyšeli v prvním čtení (Ez 17), o slabé větévce, která se ulomila, ale stal se z ní nádherný cedr a ptáci mohli hnízdit v jeho stínu. Učedníci to ještě nebyli schopni domyslet, ale nebýt té noci, nebýt toho ulomení, strom by nevyrostl. Možná právě ta noc, která Ježíšovy začínala, připravila ke vzklíčení tu pravou Boží moc: lásku, která se stala tou

životodárnou silou, aby mohly vyrůst naše klasy, aby se mohly klasy všech, kteří chtějí, skrýt v jeho stínu.

Pojďte! Začněme novým odhodláním žít podle jeho Slova a on sám nám vlije skrze svého Syna sílu a ochrání ve svém stínu, abychom přinesli bohaté plody pro mnohé!

Mk 4, 1–26-34: „Ježíš řekl zástupu: »Boží království je podobné člověku, který zaseje do země semeno; ať spí, nebo je vzhůru, ve dne i v noci, semeno klíčí a roste, on ani neví jak. Země sama od sebe přináší plody: napřed stéblo, potom klas, pak zralé zrno v klasu. Když pak se ukáže zralý plod, hned (člověk) vezme srp, protože nastaly žně.« Řekl také: »K čemu přirovnáme Boží království nebo jakým podobenstvím ho znázorníme? Je jako hořčičné zrnko: Když se zasévá do země, je menší než všechna semena na zemi, ale když je zaseto, vzejde a přerůstá všechny jiné zahradní rostliny; vyžene tak velké větve, že ptáci mohou hnízdit v jeho stínu.« Mnoha takovými podobenstvími jim hlásal (Boží) slovo, jak to mohli pochopit.“

Učedníci už toho s Ježíšem zažili hodně. Pořád jistě mají na paměti počátek, třeba jádro Ježíšova kázání „Přiblížilo se Boží království“. Tehdy si ta slova vykládali sami podle toho, co znali ze starozákonních knih: že Boží království má být viditelným zjevením Boží moci nejen celému Izraeli, ale i Římanům, kteří je okupovali, a celému světu, a že se to má uskutečnit skrze krále Mesiáše.

A zdálo se, že se něco z toho začíná s Ježíšem skutečně naplňovat, když se projevoval s takovou Boží mocí v kázání, stovkách zázraků uzdravení a vyhánění zlého ducha. Jistě učedníky napadalo, jestli není tím Mesiášem, Kristem. Ale zároveň přicházely také stále větší pochybnosti: jejich židovští učitelé jej začali obviňovat z rouhání, posedlosti a sektářství. Stále více se na Ježíše snášela jakási noc, nepochopení, hrozba jeho odsouzení k smrti. Ježíš toto obvinění dobře vyvracel, ale jak by mohl být Mesiášem Izraele, mohli uvažovat apoštolové, když ho hlavní muži Izraele nepřijmou? Jak může být Mesiášem, když neudělal zatím nic k politické změně?

Jejich představy jsou stále příliš lidské. Proto se jim Ježíš snaží vysvětlit, v čem spočívá tajemství Božího království. Pojdme dnes s Ježíšem a velkým zástupem lidí k moři, ať to i my trochu více pochopíme a necháme si to vysvětlit. Ježíš vstupuje do loďky, aby ho bylo lépe slyšet a začíná mluvit:

Nejprve vykládá *podobenství o rozsévači*. Ježíš nám na něm ukazuje, co je tím nejdůležitějším, o co se máme starat: stát se dobrou půdou, tedy tím, kdo slyší a přijímá semeno Božího slova, a tak vytváří podmínky, aby v něm mohlo přinést užitek, třeba stonásobný! Po tom apoštolové jistě toužili, a my snad také!

Ale jak, když je to tak těžké, chápat a žít podle Božího slova, a výsledky jsou tak málo vidět, stejně jako Ježíš zatím nevypadá, že by svět změnil..?

Právě to nám dnes Ježíš chce vysvětlit. Poslouchejme:

„Boží království je podobné člověku, který zaseje do země semeno“

No, to se právě málo úspěšně snažíme. Ale Ježíš pokračuje: „ať člověk spí, nebo je vzhůru, ve dne i v noci, semeno klíčí a roste, on ani neví jak. Země sama od sebe přináší plody: napřed stéblo, potom klas, pak zralé zrno v klasu... Boží království... je jako hořčičné zrnko: Když se zasévá do země, je menší než všechna semena na zemi, ale když je zaseto, vzejde a přerůstá všechny jiné zahradní rostliny; vyžene tak velké větve, že ptáci mohou hnízdit v jeho stínu.“

Tak to je pro nás velikou nadějí! Plody života podle Božího slova nestojí jen na našich silách. Proměna světa v Boží království se stává Boží mocí! On to může způsobit, že přineseme užitek!

A to i tehdy, když ten růst nevidíme nebo se zdá nemožný, i v noci Bůh dává růst: „ve dne i v noci... *semeno klíčí a roste*“. I když jsme jako ve tmě, i přes různé překážky, může Boží slovo jeho mocí prostupovat všechno, co jsme a co žijeme, a vydá ovoce.

A to proto, že Ježíš je tím prvním hořčičným semenem, které roste, ač to není vidět, i když se nad ním snáší noc, když mu židé tak odporují a hledají záminku, aby ho zabili. Učedníci si museli vzpomenout na to mesiášské proroctví Ezechiela, které jsme slyšeli v prvním čtení (Ez 17), o slabé větévce, která se ulomila, ale stal se z ní nádherný cedr a ptáci mohli hnízdit v jeho stínu. Učedníci to ještě nebyli schopni domyslet, ale nebýt té noci, nebýt toho ulomení, strom by nevyrostl. Možná právě ta noc, která Ježíšovy začínala, připravila ke vzklíčení tu pravou Boží moc: lásku, která se stala tou

životodárnou silou, aby mohly vyrůst naše klasy, aby se mohly klasy všech, kteří chtějí, skrýt v jeho stínu.

Pojďte! Začněme novým odhodláním žít podle jeho Slova a on sám nám vlije skrze svého Syna sílu a ochrání ve svém stínu, abychom přinesli bohaté plody pro mnohé!

